

lemsstater, som tillader uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, skal det sikres, at den elektroniske post fremtræder som kommerciel, når den modtages, og at tjenesteyderne respekterer og regelmæssigt konsulterer opt out-registre, hvor fysiske personer, der ikke ønsker at modtage sådan kommerciel kommunikation, kan lade sig registrere.

Efter markedsføringslovens § 6 a er det ikke tilladt for erhvervsdrivende i markedsføringsøjemed at rette uopfordret henvendelse via elektronisk post til en fysisk eller en juridisk person. Der opstår derfor ikke spørgsmål om indførelse af regler om konsultation af opt out-registre i forbindelse med anvendelse af elektronisk post.

Direktivets artikel 7 giver ikke anledning til indførelse af en bestemmelse i lovforslaget, men den i bilaget til e-handelsdirektivets artikel 3 nævnte undtagelse for tilladeligheden af uanmodet elektronisk post foreslås medtaget i lovforslagets § 5, nr. 5.

8. Lovregulerede erhverv

Artikel 8, stk. 1, i direktivet indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at anvendelsen af kommerciel kommunikation er tilladt for medlemmer af lovregulerede erhverv, når kommunikation er en del af eller udgør en informationssamfundstjeneste. Anvendelsen skal ske under overholdelse af faglige regler om især uafhængighed, værdighed, faglig etik samt tavshedspligt og loyalitet over for klienter og fagfæller.

Ifølge artiklens stk. 2 og 3 skal medlemsstaterne og Kommissionen opfordre faglige sammenslutninger og organisationer til udarbejdelse af adfærdskodekser på fællesskabsplan, der fastslår, hvilke oplysninger der skal gives for at leve op til disse krav. Som modstykke hertil foreskriver direktivet, at på områder, hvor der er udarbejdet sådanne adfærdskodekser, skal Kommissionen ved udarbejdelse af fællesskabsinitiativer tage behørigt hensyn til disse og handle i tæt samarbejde med de relevante faglige sammenslutninger og organisationer.

E-handelsdirektivet supplerer de gældende direktiver om adgang til og udøvelse af lovreguleret erhvervs mæssig virksomhed. Artiklen 8, stk. 1, har således til formål at sikre, at lovgivningen ikke indeholder unødige begrænsninger i den frie udveksling af kommerciel kommunikation for medlemmer af lovregulerede erhverv, medmindre dette sagligt kan begrundes i hensyn som uafhængighed, værdighed, faglig etik m.v.

Der er ikke i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse påvist regler i lovgivningen, der forbyder de lov-

regulerede erhverv at anvende kommerciel kommunikation i strid med artikel 8.

Artiklen må antages også at have betydning for lovregulerede erhverv, hvor branchen er forpligtet til at vedtage adfærdskodekser, der kan indeholde begrænsninger i medlemmernes anvendelse af kommerciel kommunikation for det elektroniske medie. Sådanne begrænsninger er i overensstemmelse med direktivets artikel 8, hvis de er sagligt begrundet i hensyn om især uafhængighed, faglig etik, tavshedspligt og loyalitet. Som eksempel kan nævnes Advokatsamfundets fagetiske regler, der bl.a. indeholder begrænsninger i advokaters adgang til reklamering.

Brancheetiske kodekser og erhvervsdrivendes handlinger i overensstemmelse hermed kan forbydes ved dom, hvis de er i strid med lovgivningen. Det har været overvejet, om de i artiklen tilladte begrænsninger for medlemmer af lovregulerede erhverv giver anledning til medtagelse af en generel bestemmelse herom i lovforslaget som supplement til den eksisterende lovgivning for udøvelse af lovreguleret erhvervs mæssig virksomhed. Der er dog ikke fundet behov herfor, da Konkurrencerådet som led i sit generelle tilsyn efter konkurrenceloven har mulighed for at gribe ind over for adfærdskodekser m.v. inden for en branche, der har en mærkbar konkurrencebegrænsende effekt eller på anden måde er skadelig for konkurrencen.

Artikel 8 giver derfor ikke anledning til at medtage en særlig bestemmelse i lovforslaget.

9. Elektroniske kontrakter

Direktivets artikel 9 kræver, at medlemsstaternes lovgivning ikke hindrer elektronisk kontraktindgåelse.

Der er således tale om, at der ikke i lovgivningen må være formkrav, som hindrer elektronisk indgåelse af kontrakter. Derimod omfatter bestemmelsen ikke bevisspørgsmålet. Det vil sige, hvordan der kan opnås tilstrækkelig sikkerhed for, at en meddelelse faktisk stammer fra den angivne udsteder, og at meddelelsens indhold ikke er ændret efter, at den er afsendt. Dette spørgsmål er reguleret i lov nr. 417 af 31. maj 2000 om elektronisk signatur, der trådte i kraft den 1. oktober 2000.

Medlemsstaterne kan dog helt eller delvist undtage bestemte kategorier af kontrakter. Det gælder kontrakter om rettigheder over fast ejendom, kontrakter, der kræver medvirken af offentlige myndighed, kontrakter om kaution og sikkerhedsstillelse fra personer, der handler uden for deres erhvervs mæssige virksomhed, samt familieretlige og arveretlige aftaler. Medlemsstaterne skal meddele Kommissionen, hvilke af